

iska,
ajza,
Ida.

ban
üld-
lesz,
recht
dár,
avas
lein
rtha
ffler
rnó.
alan,
Beck

KIS LAP

— LESZ RÁ GONDOM, HOGY MEGKESERÜLJÉK ! (Lásd a 204. Japón.)

UTAZÁS TÜNDÉRHONBAN.

— Regényes elbeszélés. —

(Vége.)

KIRÁLYLÁNYKA szorgalmasan neki fogott a munkának s úgy a hogy összeigazitgatta ruhácskait. Épen elkészült, mikor az öreg asszony viszszaért és nagy örömmel mondá:

— Nagyon szerencsésen jártam! Mindent fogunk látni, olyan közlől, mintha a királyfi hivott vendégei lennénk. Találkoztam egy atyámfíával, ki a királyi palotában szolgál s megígérte, hogy egy hátsó ajtócskán bevezet a nagy udvarra, hol a királyfi a királykisasszonyokkal a lapdázást fogja próbálni. Siessünk!

Elindultak, de csak nehezen bírtak a királyi palotához jutni, mert roppant néptömeg lepte körül. Mindenfelé beszéltek, hogy három királyleány jelentkezett a versenyre; egyik Délről jött, a másik Keletről, a harmadik Nyugatról; ha volna még egy negyedik, aki Észak felől jött volna, mind a négy világrész felől volna versenyző.

— Én épen Északról jöttem! gondoló a királyleány, de nem árulta el magát.

Szerencsésen bejutottak a királyi palota udvarába s itt egy nagy oszlop mellett foglaltak helyet, honnan mindent jól láthattak. Az udvar pompásan föl volt diszitve szőnyegekkel, zászlókkal, virágokkal s egyik oldalon állt a királyfi sátora, szemben pedig három sátor a három versenyző királykisasszony számára. Az ország nagy urai fényes aranyos ruhában ültek körül és várták a sajtáságos versenyt.

Nem sokára kürtszó harsogott és a királyfi kilépett sátora elé. A szegény királyleányka ott az oszlop mellett megismerle és nem bírt elfojtani egy halk kiáltást.

— Mi bajod? kérdé az öreg asszony.

— Oh semmi . . . csak meglepett valami.

Az emberek nem igen ügyeltek reá, mert ujra fölarsant a kürt s akkor a három királyi hercegnő is kilépett, mind-egyik a maga sátra elé. A királyfi mélyen meghajtotta magát előttük, de arcza szomorú volt, mintha félt volna, hogy e hercegnők közül valamelyik talán mégis megállja a próbát s akkor kénytelen lesz azt elvenni feleségül.

A három hercegnő büszkén nézett körül s mindenki bámulta őket és méltán, mert egyik szebb volt a másiknál. A déli hercegnő magas termetű volt, hosszú fekete hajjal s arannyal, drágakövekkel ékített pompás biborvörös ruhát viselt; mikor pedig körülnézett, szeme azt látszott mondani: »Van-e a világon, a ki velem versenyezhetne?« A keleti hercegnő barna volt s nem kevésbé pazar pompájú rózsaszín ruhát viselt, arcán pedig mosoly volt látható, mintha már előre bizonyosnak tudná győzelmét. A harmadik hercegnő szőke volt és ezüsttől, drágakövektől csillogó kék bársonyruhába volt öltözve; nyugodtan, szinte megvetőleg tekintett körül, mintha sajnálná azokat, a kik azt hihetik, hogy kivüle még más is számíthat itt a győzelemre.

Mikor mind megjelentek, a királyfi kérdé:

— Több versenyző nem jelentkezett?

A királyleány ott az oszlop mellett majd elkiáltotta magát, hogy ő is kiáll a versenyre; de mikor ismét végig tekintett foltozott ruhácskáján, elszomorodva hallgatott, a hírnök pedig felelt a királyfiának:

— Nincs több versenyző.

— Tehát kezdjük a játékot!

A királyfi három arany almát vett elő, megmutatta a hercegnőknek s aztán a fekete déli hercegnőnek intett, hogy ügyeljen. A hercegnő is intett, hogy kész a játékra s ekkor a királyfi villámgyorsan dobta feléje a három arany almát. A hercegnő meglepetve kapkodott, de egyet sem tudott elkapni. A királyfi meghajtotta magát és a keleti hercegnőhöz fordult. Ez sem járt sokkal szerencsésebben; jobban ügyelt ugyan s az első almát elkapta; de a másik kettő a földre esett. A királyfi tőle is elfordult és a nyugati hercegnőnek intett, ki elbizakodottan bölintott fejével. De hamar utolérte őt is a megszégyenülés, mert ő sem tudott egy almánál többet elkapni.

A királyfi ismét meghajtá magát és sátrába akart vonulni, mondván:

— A versenynek vége, egyik sem állotta meg a próbát.

De ugyane pillanatban hirtelen zaj keletkezett s többen kiálták:

— Még egy versenyző jelentkezett! Itt a negyedik királyleány! Ez szebb valamennyinél!

A királyfi meglepetten tekintett oda s nagy öröm fogta el: a fényes öltözetben közeledő királykisasszonyban megismerte az ő hű társát az elátkozott kastélyból, a jó királyleánykát, kinek megszabadulását

köszönhette s kire mindig várt. Igen, csakugyan ő volt. De hát hogy lehetett most abban a pompás öltözetben, mikor pár percczel előbb még foltos ruhácskában állt ott az oszlopnál az öreg asszony mellett?

Igen, ott állt volt és nézte a versenyt, látta, milyen ügyetlenek azok a királyleányok s csak annál inkább feltámadt vágya. A mint e fölött töprengett, hirtelen eszébe jutott a dió, melyet az az öreg anyóka adott neki oly utasítással, hogy csak a végső szükségben használja, ha már semmi módon sem tud segíteni magán. A dió még meg volt a zsebében s most itt az ideje, hogy hasznát vegye. Ki tudja, mi van benne?

Mialatt tehát az emberek mindnyájan a versenyre figyeltek, a királyleány észrevétlenül félreosont egy elhagyott tornácra s feltörte a diót. Egy kicsike aranyos szövetet talált benne. De a mint ezt kivette, a szövet csak nőtt, nőtt és mire egészen kijött, pompás aranyos himzésű ruha volt a királyleány kezében; aztán aranygömböket látott a dióhéjban s a mint ezeket kiszedte, a legragyogóbb ékszerekké váltak. Minden meg volt, hogy mint igazi királykisasszony léphessen elő.

Egy percz alatt felöltözött s meglelent ismét a palota udvarán, hol bámulva fogadták s vezették a királyfi elé. Ugyancsak megörültek midketten, hogy annyi viszontagság után végre ily szerencsésen találkoztak; egyelőre azonban nem szóltak semmit, csak mélyen bókoltak egymásnak, aztán hozzáfogtak a próbához. A királyleány elővette a maga régi kedves arany almáit s eleinte egyenként, lassan átdobta

a királyfinak. Ez aztán villamgyorsan dobta vissza mindhármát s a királyleány nevetve elkapta valamennyit s ismét viszszadobta; így folyt a játék jó ideig oly gyorsan, hogy az emberek alig birták szemmel kísérni az ide-oda villanó aranyalmákat s végre nagy tapssal és éljenzéssel fejezték ki tetszésüket. A királyleány fényesen győzött, a királyfi nagy örömmel hozzája lépett s aztán bemutatta az ország nagyjainak és a népnek mint leendő királynőjüket.

Ilyképen vége lett minden bajnak és szomorúságnak. Még az nap futárt küldtek a királyleány szüleihez, kik eddig eleget busultak a szörnyeteg áldozatává lett kedves gyermekök miatt s kiknek persze annál nagyobb volt az örömmük, mikor megtudták, milyen jó vége lett a gonosz történetnek.

Azután volt nagy dinom-dánom, hegyen-völgyön lakodalom, táncvigalom, úgy hogy heted-hét országra szólt a hire s a kinek része volt benne, élte fogytáig örömmel emlegette, a királyleány és a királyfi pedig boldogan éltek a fényes királyi palotában.

— — — Eddig volt az öreg Dodó elbeszélése s Elemér épen megakartá kö-

szönni, mikor vidám kaczagó hang szólalt meg fölötte:

— Elemér, kelj föl már! Te álmos táska! Mi nagymamával már régen meg is reggeliztünk!

Elemér fölrezzent s a mint szemeit fölnyitá, csodálkozva nézett körül; a tündérpalotának, királyleánynak, bársonyba öltözött Dodónak nyoma sem volt, hanem igen is ott feködött szépen rendes ágyában s Piroska állt mellette. Dörzsölte szemeit s jó ideig alig tudta, mit higyen.

— Hogy jutottunk haza? kérdé mámorosan.

— Haza? Honnan? Hiszen sehol sem voltunk, felelé Piroska nevetve.

— Hogy ne letünk volna? Hiszen te is velem voltál, együtt utaztunk Tündérhonban, Dodó vezetett... hát nem

emlékszel.

De Piroska újra csak nevetett s azt mondta, hogy tegnap este a nagymama szép meséje alatt Elemér elálmosodott, úgy hogy le is fektették s mégsem ébredt fel; álmában aztán bizonyosan a hallott mese és holmi álmoképek összeviessza fonódtak agyában s azt hitte, hogy Tündérhonban járt.

BÁTOR LENKE.

I.

*Szépen legel a bányka:
Hozzá közelít a lányka,
Hogy bundáját tapogassa
Kézivel,
Ami alatt tép fűszálat,
Kis virágot ezrivel.*

El-
lenek,
azután i
éjjel Tü
az udva
szokott
nyorgat
kos egye
— Ne
meg vag
Elem
lintott a
ti, kis o
szóltok

KHIN LOG

(Képpel a 20)

N ALU
nim
csi
zony jár
rosokban
séges u
mindenk
son foga
bérkocsi
pénzért r
tatnak s
szállitan
dolgunk
időkben
annyi bé
berek gy
végig az
mint egy
oldalt a
oldalain
vagy né
Az
szágokba
ban mai

Elemér nem tartotta épen lehetetlennek, hogy így történt, de nem hitte s azután is megmaradt a mellett, hogy ez éjjel Tündérhonban utazott. Mikor kiment az udvarra, az öreg Dodó komoly képpel szokott módon sétálgatott fel s alá s hunyorgatva pislogott Elemérrre, mintha titkos egyetértéssel kérdené:

— No's, szép volt?
meg vagy elégedve?

Elemér igent bólintott a fejével. Hát ti, kis olvasóim, mit szóltok hozzá?

KHINAI GYALOGHINTÓ.

(Képpel a 200—201. lapokon.)

NÁLUNK a kinek nincs lova, kocsija, hát az bizony jár gyalog. Városokban nem szükséges ugyan, hogy mindenki maga tartson fogatot, vannak bérkocsik, melyek jó pénzért megkocsikáztatnak s gyorsan elszállítanak oda, a hol dolgunk van. Régibb időkben nem volt

annyi bérkocsi, mint most s az előkelő emberek gyalog-hintóban vitették magukat végig az utcán; e gyaloghintó olyan volt mint egy befödött nagy karosszék s két oldalt ajtaja volt, kerék helyett pedig oldalain elől-hátul két-két rud volt s két vagy négy ember vitte.

Az ilyen gyaloghintók a keleti országokban: Indiában, Khinában, Japánban mai nap is nagyon divatosak, hanem

persze csak gazdagabb emberek használhatják, mert sokba kerül annyi szolgát tartani csupán a gyaloghintó hordozása végett. A leleményes khinaiak tehát kitaláltak egy új fajta gyaloghintót, melyen mi ugyancsak nevetnénk, ha utcáinkon látnók; de ők nem törődnek a furcsasággal, hanem csak azt nézik, hogy jó hasznát vehetik-e valaminek. A régi fajta diszes gyaloghintókat most már csak

akkor használják, ha ünnepi látogatást tesznek, közönségesen az új gyaloghintót használják kocsi helyett.

Ez a gyaloghintó majdnem olyan, mint valami nagyobbféle egykerékű talyiga. A kerék közepén van s jobbra-balra van egy-egy ülés megerősítve, úgy hogy egyszerre ketten is fölülhetnek és egy ember eltolhatja a furcsa szekeret. Fölfordulástól nem kell félniök, mert az ülés zsámolya majdnem a földet éri s mindkét oldalon megvédi a talyigát a fölbillenéstől, a rajta ülő pedig az utcán köszönhet ismerőseinek, beszél-

BÁTOR LENKE.

II.

*Szépén legel a bárányka,
Simogatja már lányka,
A jó állat reá tekint
Ez alatt;
Ámde Lenke nagyot ijed,
Kapja magát — s elszalad!*

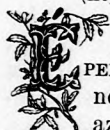
het velök.

Kényelmet szerető khinaiak, kiknek nem telik kedvök a gyalogolásban, nemcsak a városban, hanem kisebb kirándulásokra is használják az ilyen gyaloghintót, mely nem olyan gyors és kényelmes ugyan, mint nálunk a bérkocsi, de olcsóbb és mindig kéznél van, úgy hogy kevésbé vagyonos emberek is kocsikázhatnak rajta.

AZ IGAZI HŐS.

— Elbeszélés. —

(Képpel a czimlapon és a 205. lápon.)

PEN vége volt a délutáni leczkének s a fiuk zajongva tódultak ki az iskolából. A nagyobb rész haza sietett tanulni, no meg uzsonnálni is; de vagy tizen ott maradtak egy csoportban az iskola-épület előtt s élénken beszélgettek valamiről. Tulajdonképen csak az egyik, a legnagyobbik közöttük beszélt, míg a többi, mint a közlegények a tiszt előtt, nagy tisztelettel figyelt szavaira.

Ugy is volt az. Gábor valóságos hadvezér volt a fiuk közt; ő intézett minden játékot, tréfás és pajkos csinyt s vele senki sem mert szembeállani. Ő volt a legöregebb fiu az iskolában, egy fejjel nagyobb a többinél s erősebb is valamennyinél. Hanem az igazat megvallva, csak ott volt erősebb, a hol birkózásról vagy játékról volt szó, mert a tanulásnál bizony a kisebbek közül is akárhány messze túlhaladta s a tanárok épen nem úgy mutattak reá, mint követendő példára. De azért a fiuk mégis irigyelték. Hogy ne! Mikor Gábor már majdnem fiatal ember számba mehetett s tehetett sokfélét, a mire a kisebbek gondolni sem mertek. Aztán ha nem tudta is a leczkét, de tudott mindig valami új tréfát, mulatságot s a ki vele tartott, bizonyos lehetett benne, hogy vigan fogja tölteni szabad óráit. Az igaz, hogy aztán mindent úgy kell csinálni, amint Gábor parancsolja, mert jaj volt annak, a ki el-lene szegült! Durva, erőszakos ficzkó volt s kegyetlenül bánt el a kisebb fiukkal. De épen ezért volt nagy tekintélye s mindenki igyekezett jó barátságban élni vele.

Amint épen javában beszélgettek, egy csinos arczu fiu közeledett feléjük. Gábor már messziről kiáltá feléje:

— No's, Kálmán, beszéltél Jenővel?

— Beszéltem. Azt mondja, hogy szívesen beáll a társaságba, de azt a bolond-

ságot nem teszi, hogy a jegenyefa tetejére mászszék.

— Nem teszi? pattant fel Gábor hevesen. És bolondságnak mondja? Persze, mert gyáva, nyulszívű!

— Azt épen nem mondhatnám, szölt Kálmán. Hanem tudjátok, Jenő nincs szokva az efféle nyaktörő tréfákhoz.

— Miféle nyaktörő tréfa? pattogott Gábor. Mi mindnyájan megtettük és egyikünk sem szegte a nyakát. Es neki is meg kell tennie. Mi biztunk benne, közöltük vele titkos társulatunk tervét, mert már köteles belépni.

— Hiszen be is akar lépni, felelé Kálmán, csak azt kívánja, hogy ezt a föltételt engedjük el neki.

— Nem engedünk el semmit! Ugy-é nem, fiuk?

— Nem, nem! kiálták mindnyájan.

— Majd meglátom, mer-e ellenmondani, szölt ismét Gábor, öklével fenyegetőzve. Majd beszélék én vele, de meg nem köszöni.

— Bizd ezt reám, szölt közbe Kálmán hirtelen. Majd én beszélék vele. Tudod, engemet legjobban szeret, majd én megmagyarázom neki, hogy ezt meg kell tennie.

— Jól van, hát beszélj te vele, aztán jelentsd, mit végeztél.

Kálmán gyorsan távozott, Gábor pedig a többiekkel tovább tanácskozott. Nagy dolgon törték a fejöket, ámbár persze ez csak nekik volt nagy dolog, különben biz' az csak afféle gyerekes játék volt, melyet Gábor legujabban eszelt ki. Azt tervezte tudniillik, hogy a legjobb pajtások alakítsanak társulatot, mely aztán mindig együtt mulasson, egymást segítse minden bajban s közös erővel vállalkozzék mindenféle kirándulásokra, többé-kevésbé veszedelmes csinyekre és kalandokra. A ki a társulat tagja akart lenni, annak alá kellett írni a nevét egy ivre, s ezzel kötelezte magát, hogy a társaságnak hű tagja lesz. Igen,

de ez Gábor tagnal tania, táσαι tehát

A a fiuk vén jeg odu vo melyet kellett szött a aztán nem le megerő aláírás ismét h

Es megten

fölösleg mert a együtt rendezn irom, c hanem hiábava hogy ki

Az fiuk, kik mentül azt mor nem hit Jenő ép akárme egészen a vitézs vegen Gyöngé sápadt f fesztést lett a v erőszakó óráit ink két csör

de ez az aláírás nem volt könnyű dolog. Gábor ugyanis azt találta ki, hogy minden tagnak már a belépéskor be kell bizonyítania, hogy bátor és ügyes fiu, hogy pajtásai számíthatnak reá. A fölvetélnél tehát próbát kellett kiállani.

A liget egyik félreeső részében, hol a fiuk sokszor játszottak, állt egy magas, vén jegenyfa. Majdnem a közepén jókora odu volt, ebbe rejtette el Gábor az ivet, melyet a társaság minden tagjának alá kellett írni, még pedig úgy, hogy fölmászott az oduig, onnan elővette a papiroost, aztán még feljebb mászott a fának majdnem legtetejéig; itt tintatartó és toll volt megerősítve s ott a magasban kellett az aláírást végezni, aztán lehozni az ivet és ismét helyére tenni.

Ez volt az, amit Jenő nem akart megtenni.

— Bolondság, mondá. Már az is fölösleges, hogy akármiféle ivet írjunk alá, mert a nélkül is összebeszélhetünk, hogy együtt fogunk játszani, kirándulásokat rendezni. De ha már épen akarjátok, aláírom, csak hogy nem ott a fa tetején, hanem a szobában, a mint illik. Ilyen hiábavaló szeszélyért nem kockáztatom, hogy kitörjem a nyakamat.

Az ilyen szavakra persze a többi fiuk, kiknek az volt a gyönyürőségök, ha mentül magasabb fákra kapaszkodhattak, azt mondták, hogy gyávaaság. Titokban nem hitték ugyan, mert jól tudták, hogy Jenő épen nem gyáva fiu, sőt bátrabb akármelyöknél, csak hogy az ő bátorsága egészen másféle volt. Nem kereste abban a vitézséget, hogy nyaktörő csinyekben vegyen részt s ennek megvolt az oka. Gyöngye testalkotásu, folyvást betegeskedő, sápadt fiu volt s hiába próbálgatta az erőfeszítést kívánó játékokat, mindig csak az lett a vége, hogy belebetegedett. Nem erőszakolta tehát tovább, hanem szabad óráit inkább olvasással töltötte, vagy egy-két csöndesebb pajtásával játszogott.

De a milyen gyöngye volt testileg, oly erős volt szellemileg. Az iskolában ő volt a legjobb tanuló, a tanárok nagyon szerették s ha a többi fiuk valami csinyt követtek el, vagy ha valami rendkívüli dologra akarták volna, de nem merték megkérni a tanárt: mindig csak Jenő állt elő és illedelmesen, de bátran és nyugodtan elmondta amit társai kívántak; az ő kedvéért a tanárok sokszor meg is bocsátották vagy csak enyhén büntették a többi vásott fickók pajkos csinyeit. *

Jenő most épen egészen nyugodtan ballagott hazafelé az iskolából, mikor Kálmán utólérte s így szólt hozzá:

— Megállj csak, Jenő, szeretnék beszélni veled.

— Mi ujság? kérdé Jenő; megállva.

— Hát . . . izé . . . arról a mi társulatunkról szeretnék veled tisztába jönni, hogy ne czerimoniázz már, hanem ird alá azt az ivet.

— Hiszen mondtam, hogy aláírom szívesen, csak adjátok ide.

— Igen, de az nem járja; meg kell tenned a próbát, melyet mi mindnyájan megtettünk: föl kell másznod a fára. Ugyan tedd meg kérlek, hadd legyen már békesség!

— Nem látom át, mért ne lehetne azért békesség köztünk? felelé Jenő nyugodtan. Ha ti olyan nagyon ragaszkodtok ahhoz a feltételhez, no's, hát akkor nem lépek be a társaságtokba; de azért ti mulathattok kedvetekre, én nem foglak háborgatni.

— De hát mért nem akarod megtenni?

— Mert esztelenségnek és fölöslegesnek tartom. Megmondtam, hogy nem teszem és nem is teszem.

— Hiszen bolondság az egész, magam is azt mondom. De lásd, pajtásaid kedvéért az egyszer mégis csak megtehetnéd. Az ember sokszor tesz barátai kedvéért olyat, ami különben nincs nagyon inyére.

— Igaz, és jól tudod, hogy én szívesen teszek a kedvéért, amit tehetek. De épen ezt nem tehetem. A fejem mindjárt szédül, az erőfeszítéstől a vér fejembe tódul, elkábulok s mindjárt rosszul leszek. Csak bajt okoznék magamnak is, szüleimnek is.

— De hátha ez egyszer, csak most az egyszer megpróbálnád? Talán nem lenne semmi bajod. Én magam nem kívánom, tudod, hogy jó barátod vagyok... de lásd, a többiek már kiáltozni kezdik, hogy gyáva vagy, rossz híreket költik s csufolni, bántani fognak, ha meg nem teszed. Tudod, Gábor olyan durva fiú.

Jenő erre csak vállát vonogatta.

— Tegyenek, amit akarnak, de én a Gábor kedvéért nem követek el ostobaságot.

Epen ekkor érkezett oda Gábor a többiekkel s az utolsó szavakat már meghallotta. Mérgesen kiáltá:

— Mit? Ostobaságnak mondd? No hát én meg azt mondom, hogy most már csak azért is el kell követned ezt az ostobaságot! Én mondom, érted?

Jenő megvetőleg nézett reá.

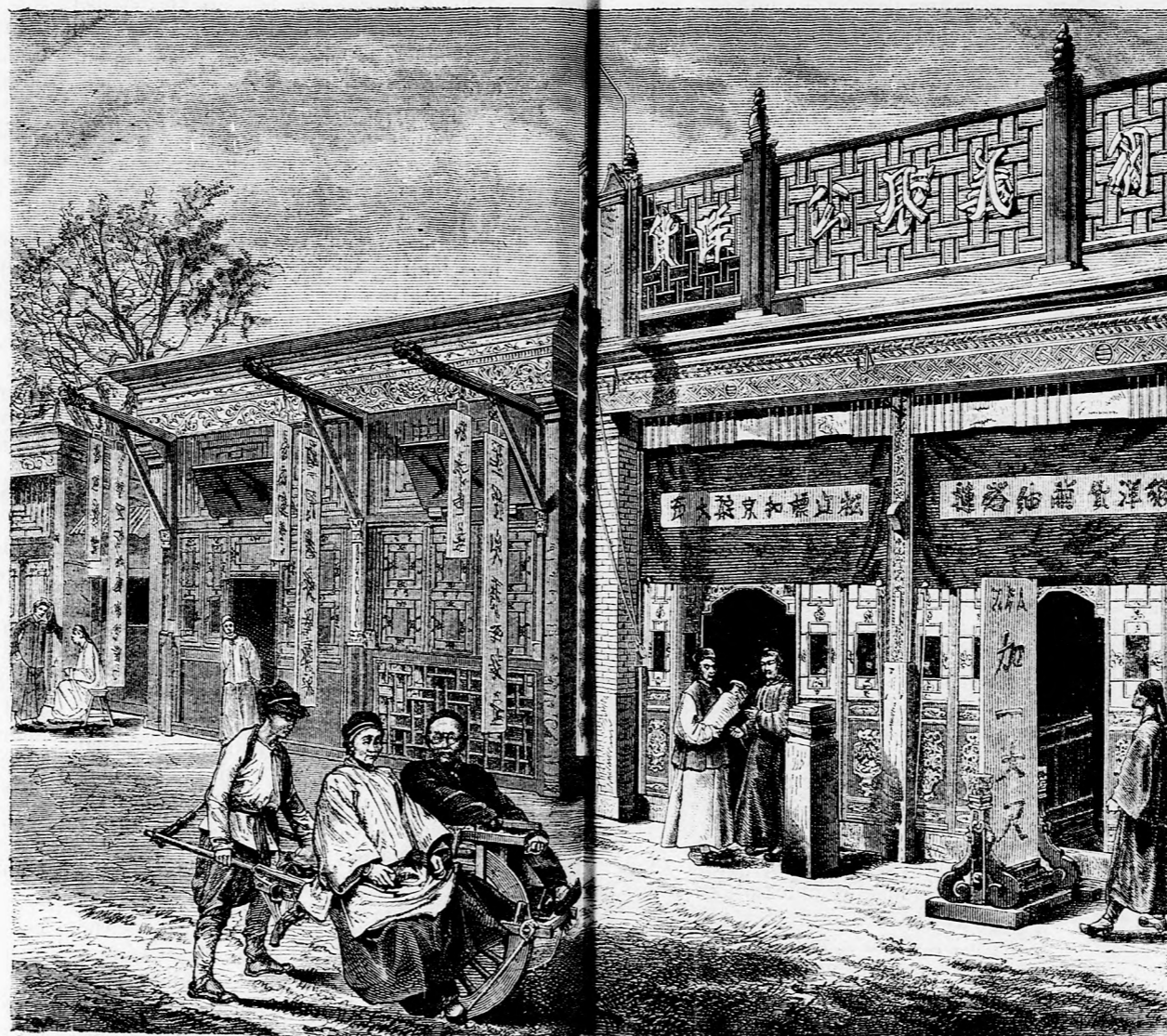
— Hogy mondtad, azt hallottam; de azt szeretném látni, hogy kényszeríthetnél engemet olyasmire, amit én magam nem akarok.

— Majd meglátod! De előre intellek, tedd meg szép szerivel, mert megbánod, ha nem fogadod el jó tanácsomat.

Jenő, ki jól érezte, mennyire fölötté áll Gábornak szellemileg, szánakozó mosollyal felelé:

— Kedves Gábor, azt elhi-

szem, hogy az öklöd ér valamit; de okos tanáccsal te ugyan nem sok embernek fogsz szolgálni.

KHINAI GYALOGHINTÓ. (Lásd a 197. lapon.)

Ezzel ott hagyta őket.

Gábor elvörösödött haragjában s a fiuk közül többen kacagtak, de csak addig,

mig Gábor mérgesen végig nem nézett rajtuk. Aztán így szólt:

— No megállj, ezt megkeserülöd! Most már csak azért is megmutatom, hogy meg fogod tenni, amit én parancsolok. Fiuk, remélem segíteni fogtok, mert hiszen titeket is megsértett, mikor azt mondta, hogy ostobaságot követünk el.

— Ugy van, minket is megsértett! kiálták többen.

— No's, hát megmutatjuk neki, hogy a bátorság nem ostobaság s az ő gyávasága nem bölcsesség. Majd kifogok én rajta.

— Mit akarsz vele tenni? kérde Kálmán. Mert abba bele nem egyezem, hogy bántásatok.

— Bizd csak reám, tudom én, mit csinállok. Különbem reád nincs is szükségem. Négy vagy öt fiú kell, de olyan, a ki aztán meg is teszi, a mit parancsolok. Ki vállalkozik?

— Én is, én is! kiálták többen.

Gábor kiválasztott négy fiút, kik leghivebb pajtásai voltak s ezekkel félre vonult tanácskozni, mig a többiek haza széledtek.

Már majdnem esteledett s Jenő épen félretette könyvét, melyből olvasott, mikor egyik tanuló társa, Gyula belépett hozzá s nagy sietséggel mondá:

— Jenő, jöjj hamar, kint az utcán a tanár ur vár reád, mondani akar neked valamit.

— A tanár ur? Ilyenkor? Mi dolga lehet velem? szólt Jenő csodálkozva.

— Már azt biz' én nem tudom, de azt mondta, hogy vezesselek. No's, hát jösz-e vagy nem?

Természetes, hogy a tanár hívásának engedelmessé vált. Fogta kalapját s rögtön ment Gyulával. Mikor az utcára értek, nem látta a tanárt.

— Nos, hát hol van?

— Amott a kis sikátorban vár.

A sikátor félreeső, elhagyott hely volt, hol főképen alkonyatkor már ritkán járt ember; Jenő sietve odament, de a mint a sarkon befordult, hirtelen a fejére borult valami zsákféle, úgy hogy hamarjában azt sem tudta, mi történik vele. Mikor meglepetéséből kissé fölcudodott, azt vette észre, hogy keze-lába is össze van kötözve. Vergődött, de hiába, végre tehát segítségért kezdett kiabálni.

— Ne kiabálj, mert betömöm a szádat! rivalt rá valaki durván.

Megismerte a Gábor hangját s ennek épen nem örült meg. Sejtteni kezdte, hogy valami gonosz csinyt terveznek ellene, kelepchébe csalták.

— Bocsássatok! kiáltá. Mit akartok velem?

— Oh, nagyon csekély dolgot. Fel fogsz mászni a jegenyefára.

— De már mondtam, hogy nem tudok... szédülök s nem teszem meg, akármit csináltok.

— Nem? Mindjárt meglátjuk. Fiuk, vigyétek.

Többen felkapták Jenőt a földről és gyorsan mentek vele. Bár nem láthatott semmit, nemsokára érezte, hogy kint vannak a szabadban, hallotta a léptek kongásáról, mikor a liget mellett folyó patak hídján átmentek; végre aztán ismét letették a földre és levették fejéről a zsákot. A ligetben voltak, ama végzetes jegenyefa előtt. Itt Gábor újra megszólalt:

— Itt a fa s most utóljára mondom, hogy tedd meg, amit kívánunk.

— Nem teszem, nem teszem! felelt Jenő most már daczosan.

— Nem? No hát akkor megkezdjük az exekuciót. Te kicsufoltál és ostobának

mondtál; de mindjárt meglátod, hogy van még annyi eszem, hogy rajtad kifogjak. Így összekötve, a mint vagy, beültetünk szépen a patakba s ott fogsz fürödni, míg rá nem gondolod magadat, hogy fölmászol a fára. Mert hát a vége mégis csak az lesz.

— Megörültetek? kiáltá Jenő megrettenve, mert tudta, hogy Gábortól kitélik ez a gonosz csiny.

— Oh, nagyon jól érezzük magunkat, szólta Gábor nevetve. Most hát válassz: akarsz-e mindjárt a fára mászni, vagy előbb egy kis hideg fürdőt kívánsz s majd a vízben gondolod rá magadat?

— Eresszetek! Mondtam már, hogy nem tudok fölmászni!

— Jól van! Fiuk, fogjuk meg és itessük a vízbe.

Éjnek idején, megkötözve a vízben ülni épen nem kellemes multság; most pedig még nem is volt nyár, hanem csak tavasz eleje, a víz még nagyon hideg volt s Jenő elborzadt, halálsápadt lett, mikor látta, hogy a durva ficzkók csakugyan végrehajtják fenyegetésüket. Már ott voltak vele a patak partján s épen le akarták eresztetni a vízbe; a szegény fiu arczán hideg veríték tört ki, szemei megteltek könnyel s szívet méltó harag töltötte el. De belátta, hogy kinzóival szemben tehetetlen s végre felkiáltott:

— Ne kinózzatok... megpróbálom... fölmászom a fára s ott aláírom az ivet.

— Ez már okos beszéd, szólta Gábor nevetve. Tudtam én, hogy meg jön az eszed. Tegyétek le fiuk és oldozzátok fel a kötelet.

Visszavitték a fához, föloldozták kezét-lábát s Jenő, miután néhány perczig pihent a kinzástól, neki szánta magát és hozzá fogott a mászáshoz. Gábor és pajtásai gunyos kiáltásokkal biztatták.

— Pompásan megy! No lám! Akár egy mókus! Nagyon szép!

És
gyöngé
paszkod
ják s ke
gedni az
csak ka
erejét,
gonosz l
Er
Még fel
írás fekt
mei elh
minden
magasbó
dön s né

Gá
abbahag
natig n
hinni se
csöndese
cza hal
patakzot
nagyon
magukat
szólalt:

—
föl... n
De
A t
gették s

—
meghalt
Me
tak ott,
mély csö
léptek za

—
megjárju
réműlten
A t
nem gon
zatukkal
eredtek.

Ped
Gusztika
látta, ho
kiváncsis

És nagyot nevettek hozzá, mert a gyöngye Jenő valóban igen ügyetlenül kapaszkodott fölfelé. Hallotta, mint csufolják s keserűségében, hogy kénytelen engedni az erőszaknak, sirva fakadt; de azért csak kapaszkodott s összeszedte minden erejét, hogy valamiképp túl essék ezen a gonosz kalandon.

Erőlködése azonban hasztalan volt. Még felényire sem jutott el odáig, hol az irás feküdt, mikor elfogta a szédülés, szeméi elhomályosultak, karjaiból eltűnt minden erő s éles sikoltással lezuhant a magasból. Mozdulatlanul terült el a földön s némán feküdt ott.

Gábor és pajtásai nagyon hirtelen abbahagyták a nevetést és egy-két pillanatra némán bámultak Jenőre. Szinte hinni sem akarták, amit láttak. Jenő csöndesen, szótlánul hevert a földön, arca halálsápadt volt, és a balkarjából patakzott a vér. Odagyültek körülszorongva nagyon kényelmetlenül kezdték érezni magukat. Végre Gábor lehajolt és megszólalt:

— No, ne bolondozz hát, Jenő! Kelj föl... nem bántunk többé...

De Jenő nem mozdult, nem is felelt.

A többiek is lehajoltak hozzá, nézegették s Gyula remegő hangon mondá:

— Gábor... én azt hiszem, hogy meghalt!

Megborzadtak s zavarodottan álltak ott, nem tudva, mitevők legyenek. A mély csöndet egyszerre gyorsan közeledő léptek zaja szakította félbe.

— Valaki jön! Ha itt találunk, majd megjárjuk! Meneküljünk! kiáltá Gábor rémülten.

A többi is meglepte az ijedelem s nem gondolva többé senrencsétlen áldozatukkal, hanyatt homlok futásnak eredtek.

Pedig a kitől megijedtek, az csak Gusztika volt, egy kis fiu, ki az imént látta, hogy visznek valamit a liget felé s kíváncsiságból utánok indult, aztán pedig,

hallván a sikoltást, még inkább sietett, hogy lássa, mi történik ott. De már nem talált ott senkit s épen távozni akart, mikor a félhomályban észrevette, hogy valaki fekszik a jegenyefa alatt. Odalépett s megismerte Jenőt; látta, hogy véresen, látszólag holtan hever ott.

A kis fiu egy pillanatra rémülten bámult Jenőre. Hogy itt segíteni lehetne, kellene, arra nem igen tudott gondolni; de az végre mégis eszébe jutott, hogy talán jó volna, ha valakit értesítene. Gyorsan megfordult tehát és futott a városba. Alig ért az utcába, mikor egy sarkon beleütközött valakibe, úgy hogy mindketten majd elestek.

— Hohó, lassabban! kiáltá Kálmán, mert ő volt az, kibe Gusztika beleütközött. Mit rohansz oly vakon, mintha a tatár üldözne?

— Jaj, Kálmán, felelé a kis fiu lelkendezve, borzasztó... szegény Jenő... megölték...

— Megölték Jenőt? Ugyan micsoda badarságot beszélsz össze-vissza!

— Nem badarság... ott fekszik... véres... mozdulatlan.

— Hol fekszik?

— Kint a ligetben, a nagy jegenyefa alatt.

E szavakra Kálmán megdöbbsen. Sejtteni kezdett valamit, eszébe jutott a Gábor fenyegetése. Megragadta Gusztika kezét s izgatottan mondá:

— Jöjj, vezess oda!

Futottak, a mennyire csak bírtak s néhány percz múlva kint voltak a jegenyefánál. Kálmán borzadva látta, hogy Gusztika igazat beszélt. Jenő még mindig eszméletlenül feküdt a földön. Megtapogatta s kissé megnyugodott.

Nem halt meg, csak elájult, (Lásd a képet a 205. lapon.) Hamar, vizet a patakából!

Egyéb nem lévén keze ügyében, kalapjába merített vizet s föcskendezni kezdé Jenő arcát, megnedvesíté halántékát,

közben pedig kérdezősködött Gusztikától, mit tud a dolgról. A kis fiu elmondta, a mit tudott, de ebből még nem lehetett megérteni a történeteket. Kálmán tehát abbahagyta s csak arra törekedett, hogy Jenőt eszméletre hozza. Ez nem sokára sikerült is, Jenő felnyitá szemét s megismervén Kálmánt, bágyadt hangon mondá:

— Te vagy, Kálmán? Segits . . . haza . . .

Föl akart állani, de nem volt ereje s a mint megmozdult, szörnyü fájdalmat érzett a balkarjában.

— Oh! . . . a karom!

Kálmán megvizsgálta és csakhamar meggyőződött, hogy Jenőnek balkarja el van törve.

— Gusztika, szólt Kálmán, szaladj Jenő szüleihez, mondd meg milyen baj történt, küldjenek embereket, és valami gyaloghintó félét, hogy hazavigyük. Én majd addig itt leszek mellette.

A jó kis fiu gyorsan távozott s míg oda volt, Kálmán iparkodott megtudni Jenőtől, miképen történt a szerencsétlenség. De Jenő kábultan hanyatlott vissza a földre; nem tudott beszélni. Nem sokára ott termett Jenő édes atyja több emberrel s a szerencsétlen fiut haza vitték. Kálmántól kérdezték, hogy történt a baj, de ő természetesen nem tudta megmondani.

— De gyanítám, ki okozta, mondá. És holnap ki fogom deríteni, fogadom; s akkor jaj a gonoszoknak!

Kálmán meg volt győződve, hogy Gábor a bűnös, meg az a négy pajtása, kiket délután kiválasztott. De hogy miképen okozták a szerencsétlenséget, azt nem találhatta ki s bele kellett nyugodnia, hogy majd másnap deríti ki, ha beszélhet a fiukkal. El volt tökéelve, hogy megboszulja a gonosz tettet s méltó büntetés alá juttatja a bűnösöket.

Másnap reggel iskolába menet egy pár perczre meglátogatta a beteget, hogy tudja miképen érzi magát. Jenő sápadtan, de nyugodtan feküdt az ágyban, karja

már be volt kötözve s az orvos biztatta, hogy néhány hét alatt meg fog gyógyulni. Mikor megpillantá Kálmánt, gyöngye mosoly mutatta örömét.

— Köszönöm, Kálmán, hogy meglátogattál . . . látom, hogy igazán jó barátom vagy.

— Azt majd ezután fogod még meglátni, szólt Kálmán hévvel. Oh ne félj, nem hagyom abban a dolgot; tudom, hogy Gábor és pajtásai a bűnösök . . . ugy-e? Lesz rá gondom, hogy megkeserüljék! (Lásd a czimlapon.) Csak azt mondd el, miképen történt a dolog?

— Elmondhatom, de előbb add szavadat, hogy egy kérésemet teljesíteni fogod.

— Igérem becsületszavamra.

Jenő elmondta a történeteket, aztán így szólt:

— Én most csak arra kérlek, hogy Gábor és a többiek ellen ne szólj, ne tégy semmit, ne áruld el őket.

— Micsoda? pattant fel Kálmán; de hiszen az nem lehet!

— Dehogy nem! Lásd, ha a tanárok megtudják, kicsapják őket az iskolából s ki tudja, talán egész életükön át bűnhődnének. Én pedig ezt nem akarom, én megbocsátottam nekik és szüleimet is megkértem, hogy ne emeljenek panaszt ellenök. Nekem az nem szerezne örömet, ha ők is szenvednének s fölteszem, hogy már megbánták, amit velem elkövettek. Azért kérlek, ha találkozol velök, mondd nekik, hogy miattam ne tartsanak semmitől.

Kálmán könnyes szemekkel ölelte meg barátját. Láttá, értette, hogy ez az igazi hős, a ki leküzdötte szívében a haragot, boszuvágyat s szenved, de nem kívánja, hogy ellenségei is szenvedjenek.

Mikor Kálmán az iskolába ért, látta Gábor és a többi bűnösök sápadt arcán a remegést, aggodalmat. Félrehívta őket s így szólt:

— Mindent tudok. Mit gondoltok, mi következik most?

A
 hogy Ká
 —]

És
 Gál
 vonogatt
 meghatv
 járt a lec

A bűnösök szinte reszkettek, úgy hogy Kálmán végre szánakozva mondá:
— Nos, hol van most az a híres bá-

torságtok? Ti gyávának mondtátok a szegény beteges Jenőt s tudjátok, hogy ő most mit tesz?

... CSAK ELÁJULT. (Lásd a 203. lapon.)

És elmondta nekik a Jenő izenetét. Gábor föllélekzett és aztán daczosan vonogatta vállát, de a többiek őszintén meghatva, rögtön elhatározták, hogy mindjárt a lezcke után elmennek Jenőhöz és

ünnepiesen bocsánatot kérnek tőle, kibékülnek vele. És ezt meg is tették.

A többi fiuk közt is csakhamar hirt terjedt a történetnek s mindnyájan meggyeztek abban, hogy amit Gábor tett,

az csuf gonoszság és senki szóba sem áll vele, míg tanuk előtt bocsánatot nem kér Jenőtől. Gábor egy ideig daczoskodott, de aztán látta, hogy mindenki megveti s lassanként maga is belátta hibáját. Makacssága megtört s ő is szégyenkezve járult Jenő színe elé, ki őszintén meg is bocsátott neki.

De ez időtől fogva vége volt a Gábor vezérségének, a fiuk nem hallgattak többé reá, nem követték többé, hanem neki kellett azt tenni, amit a többiek akartak s ez volt rá nézve a legkeményebb büntetés. Nehány hét mulva pedig, mikor Jenő fölgögyült és újra megjelent az iskolában, mindnyájan nagy örömmel fogadták s mindenki az ő barátságát igyekezett megnyerni. Jenőt ismerték el vezérüknek, játékaik, multságaik rendezőjének s neki engedelmeskedtek, még pedig szívesen, mert Jenő mindig kellemes és szép játékokat rendezett a durva, gonosz csinyek véget értek. Gábor is közkatona lett Jenő hadvezérsége alatt s eleinte nagyon szégyenlette, de végre ez csak javára vált, mert leszokott a durvaságról, vásottságról s derék fiu lett belőle.

G Y Á S Z.

A »Kis Lap«-nak ismét halottja van : két halottja. S épen akkor, a midőn virág fakad a földből, akkor hervadt el ez a két emberi virágszál : kikeietkor, éltök tavaszán. Az egyik

MAKAY IRÉN

ki Pozsonyban, márcz. 10. élte 14 évében, — és

BACSKÁDY ZOLTÁN

ki Emődön, 8 éves korában hunyt el, a szerető szülék, illetve nagyszülék, testvérek, rokonok s barátok mély bánatára.

Osztozzunk benne egy csendes imával mi is :

Béke lengjen poraik fölött !

F. b.

A »Kis Lap« XX. köt. 10-dik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Jurenák Erzsike és Gyula, Tréba Anna, Ilonka és Elemér, Deutsch Lipót, Fürdök Lujza és Erzsike, Pórszász Károly, Fülöpp Rozina és Kálmán, Sallay Hermin, Dömök József, Gulácsy Margit, Grexa Gyula, Halász Irénke, Wieser Pista, Halmay Emil, Zellerin Vilma, Gyula és Károly (kinek az írása? F. b.) Lövy Gizella, Schwarz Benő, Süss Gyula, Doroghy Kornélia, Kelemen Irén, Roxer Terézia, Nagy Irma és Ida.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Madocsa Feri. Ugy van amint barátod beszélt: a bpesti fűvészkert is egyik része a híres Oreczy-kertnek. Ha virágzik benne az aloe, jelenteni szokták a lapok. Ez idő szerint úgy látszik nem virágzik. — **Lövy Gizella.** Levelkéd szinte úgy hatott rám, mint az olajfa levele a galamb csőrében az árviz után. Csak hogy megint lezajlott a kis Berettyó haragja. Kérdésedre a F. b. postájában felelek. Más rovatot erre nem használok. — **Fakó Lajos.** A Petőfi szobra remélhetőleg őszre már állani fog a Duna-parton, arccal szülőföldje, a Kiskunság felé, melyet oly szépen megénekelte. — **Rottenstein Julia.** A szinpadai előadás erkölcsi és anyagi sikerének nagyon megörültem. A szinlapon nem látom kitéve, a két darabkát honnan szereztétek? Pedig csak annyit meg lehetett volna mondani, hogy azok a »Kis Lap«-ból voltak véve? A te kívánsággal: irnék olyan szindarabot, melyben sokan foglalkoznak — szemben áll számos kérés apró darabért, melyben legfőleg csak háromnak jussom szerep. Forgó bácsi, hogy az eltérő ohajoknak megfelelhessen, ír ilyet is, amolyant is. Az új évnegyed első számában máris közlök egyet. — **Szirmai Károly.** Mire fölkerülsz a fővárosba, már módodban lesz megismerkedni a telefontal, melynek ép most huzzák sodronyszálait végig a házakon. — **Friedmann Emil.** Nehányat meg fogok rajzoltatni az ügyesen szerkesztett rejtvényekből. — **Wagner Rudolfina.** Kívánságodnak nem sokára fogok eleget tenni. — **Lakics Etelka.** Kedves leveled igen jól esett, s benne legjobban az, hogy az óbudai német gyermekeket magyaritjátok. Az iskolai takarékpénztárra nézve eltérők lehetnek a vélemények, de annyiban minden esetre igazad van, hogy ez eszmének lelkes terjesztője Weisz B. F. ur nagyon derék férfiú s a gyermekeknek őszinte barátja. — **Kohner Aladár.** A »Kis Lap« s z o m b a t o n is korán érkezik még hozzatok; voltaképen vasárnapra van szánya annak megjelenése, mert ekkor van legtöbb érkezték. A »Kis Lap« miatt kárt ne szenvedjen rendes és köteles tanulástok. Gondom lesz rá,

hogyezutt
kapjátok
rajz melyi
Strassbur
tem. Azt i
nem tudja
kal kisebb
lóban olya
Azt hisze
tőle, ezt a
tudni egye
tőled, hán
kérdi, mer
tudod-é te

Munk Gi
ügyes; ez
mi az a tús
mellett lóg
hát, taplót
Lövinger

Lapot« ah
hozzám, ér
nyedre, ha
vatnak ab
lalok össze
leszolni. H
te neved al
be; ha jön
jelent, kiad
hogy jól ér
sincs semm
veket a »K
egyidőben
pest, hogy
telen írni :
nom. Sok o
hinnéd írás
a bal lábáv
hova előbb
talín. Miel
azt, a mi fő
val sem az
volt otthon
szörnyeteg
A lányka h
ták meg, mi
nem vetter
rovat végé
Ószkár. K
választ. Há
Irénke. A
ez az orszá
ott legyen.
mot nem ka
Gr. Porci
külön még
kerülnek a k
dásában. Ad

hogy ezuttal ti fővárosi gyermekek csak vasárnap kaptátok meg. — **Karsai testvérek.** A csinos rajz melyikötöké? Az első meg fog jelenni. — **Strassburger Malvina.** Leveleden jóízűt nevetem. Azt írod: »igen csudáлом, hogy Forgó bácsi nem tudja mi nevezetes a Sínai hegyen; én sokkal kisebb vagyok és mégis tudom.« Hát te valóban olyan tudatlannak tartod Forgó bácsit? Azt hiszed felőle, hogy ha földárványt kaptok tőle, ezt azért teszi, mert tőle te k akar meg tudni egyet-mást? Valjon, ha tanítód megkérdi tőled, hány mellékfolyama van a Dunának, azért kérdi, mert nem tudja? Nyilván azért, ugyan tudod-é te is? Hebehurgya kis levelke az a tied. — **Munk Gizella.** A második számú meglepően ügyes; ezt közlöm is. — **Kövér Miklós.** Hogy mi az a *tüsző*? A magyar ember dohányzsacszkója mellett lóg meg egy kisebb; abban tartja a kohát, táplót. Ez a kisebb zsacska az u. n. *tüsző*. — **Lövinger Ludmilla.** Akár járhatja valaki a »*Kis Lapot*« akár nem: ha olvasója kérdést intéz hozzám, én szívesen felelek neki is. A küldeményedre, ha egybűttem, de válaszoltam e rovatnak abban a végső sorában, hol sok olyat foglalkozok össze, amire tüzetesen képtelen vagyok válaszolni. Ha neked jár a »*Kis Lap*«, mért nem a te neved alatt jár az? — **Liptay Sarolta.** Küldd be; ha jónak találok s ha még másutt meg nem jelent, kiadom. — **Puffler Aladár.** Örvendek, hogy jól érzed magadat; hála Istennek, nekem sincs semmi bajom. — **Harmos Béla.** A könyveket a »*K. Lap*«-nak ezzel a számával csaknem egyidőben veszed. — **Tyro Erzsébet.** Ahoz képest, hogy fájván jobb kezed, a ballal vagy kénytelen írni: írásodat kiváló szépek kell mondanom. Sok olyan olvasó-társad van, akinek azt hinnéd írásáról, hogy nem is bal kezével, hanem a bal lábával írta. Csak azt ohajtom, hogy kezéd hova előbb gyógyuljon meg. — **Goldstein Katalin.** Mielőtt itélsz, figyelmesebben olvasd el azt, a mi fölött bírálatot írsz. Nincs ott egy szóval sem az mondva, hogy a lányka már másnap volt otthon, hanem igenis az, hogy a megcsalt szörnyeteg természetesen újra kezdte a pusztítást. A lányka haza került akkor a mikor s úgy tudták meg, mi történt vele. — **Tomka Sárika.** Vagy nem vettem soraidat, vagy a válasz ott volt a rovat végében, a legutolsó üzenetben. — **Adler Oszkár.** Kérdésedre a jelen szám meghozza a választ. Hát mit is álmodtál rólam? — **Tóth Irénke.** A »*Kis Lap*« olyképp küldetik szét, hogy ez az ország legtávolabb részeiben is vasárnapra ott legyen. Ha közel, ha messze lakol is: több számot nem kapsz, mint más, de kevesebbet sem. — **Gr. Porcia Lujza.** A »*Kis Lap*« szindarabjai külön még nem jelentek meg. Azok csak őszzel kerülnek a könyvpiaçzra az Eggenberger cég kiadásában. Addig nem ajánlhatok egyebet, mint

keresni a »*Kis Lap*« jelen és régibb köteteiben. Ezekből még néhány példány készletben van az »*Athenaenm*« kiadásában. — **Csukássy Jenő.** Leveledben csak újabb bizonyítékát szolgáltatod annak a jó véleménynek, mellyel felőled vagyok. Jó szüleidnek vidd meg a szíves üdvözlöt szíves viszonzását. — **Weiss Mór.** S azt a verset te irtad? Vagy azt hiszed, hogy Forgó bácsi nem ismeri az Olvasókönyvet? — **Faragó Pista.** A Deák Ferencz szobrának mintázásához nem sokára hozzá fognak. Épen arra nézve folynak most az értekezletek: álló vagy ülő szobor legyen-é? — **Zoltán Margit.** Én is örömmel jelentem ki, hogy igazi nyereségnek tekintem, ha oly olvasó állt a »*Kis Lap*« zászlaja alá, mint a milyenre a te kedves, szépen írott leveled vall. — **Körmeny Anna.** A »*Kis Lap*«-hoz megfelelő arany metszetű cimzrajzzal díszeskedő, jutányos bekötési táblákat szolgáltat Hírháger Károly könyvkötő műhelye az Akadémia palotájában. Ő majd utánvét mellett küld. — **Preisach Emma.** Szeretreméltó, gondosan írott levél a tied is. Örömmel olvastam. — **Kollerich Margit.** Egyiket itt fogom. — **Szeremley Barna.** Az elsőt nagyon hosszúra találtad szalajtani; a másik meg nagyon könnyű. — **Horvát Margit és Ida.** Az igaz, szeretem a szép írást; de azért nem nehezebb az olyan kis olvasómra, akinek ez a tehetőség meg nem adatott. Mert a szép íráshoz nem elég a szorgalom s jó akarat; az részben oly adomány, mint a szép hang. Különbösen írástokból látom, hogy az nem sokára széppé fog válni. A Pista gyerekek vonzódása szintén jól esik az én szívemnek. Öleljétek meg nevemben a kis vitézt, a nevelőnő kisasszonyok pedig jelentsétek tiszteletemet s elismerésemet a jó vezetésért. — **Vitriol és Grün Hermina.** Jóllehet nem szokás a farsanghoz szerencsét kívánni, én mégis szívesen fogadom jó szívetek nyilatkozatait. — **Mailáth testvérek.** Bizony szerettelek volna meglesni, mikor a »*Kis Lap*« szindarabját adtátok elő. Sok volt-e a néző? — **Halmay Emil.** Csak 100-ig tudsz olvasni; ezzel mentekezel. Ne busulj, kis barátom! Vannak náladnál nagyobbak, akik 2-ig sem tudnak. — **Gutmann Klemi.** Kérésednek szívesen teszek eleget s levélkédet a kiadó hivatalnak átszolgáltatom, amely rögtön fog segíteni a bajon, azóta tán segített is már. — **Szenásy testvérek.** Olvassátok el a Rottenstein Jnlának szóló üzenetem végső pontját. Aznektek is szól. — **Bóka Margit.** A te rajzod, a te írásod? A rejtvény tartalma öregebb elmére mutat. — **Capelle Adél.** Adolf öcséd szívjósága megindított. Reménylen, azóta Vilma már fris egészségnek örvend. Valamennyőtöknek üdvözlömetem. — **Fligl testvérek.** A helyes megfejtő jutalma az, hogy neve a »*Kis Lap*«-ban megjelen. — **Reguly Berta.** Eltaláltad! Az Idvezítő nagy példáját

követve, én is szeretem, ha hozzám jönnek a kicsinyek. Isten hozott, kis lányom, téged is! — **Matyasovszky Miklós.** Öt éves fucska létedre emberséges levelet írtál nekem. — **Lacza Dezső.** Nem ismétélhetem elégszer, hogy legédeesebb jutalmam nekem a ti szerető ragaszkodástok. Rejtvényed közlését azért kell megtagadnom, mert nevémmel foglalkozik az. Csak nem dicsérhetem ki magamat a saját lapomban! Rokonzettedért azonban vedd köszönetemet. — **Hirsch Ferencz.** A te kis elbeszélésed úgy keseretlen és vonzó előadása, mint a benne foglalt történet által kedvesen lepett meg. Kár hogy akkor melegében, a háboru alatt vagy közvetlen utána, nem írtad meg (vagy tán akkor még meg sem írhattad volna így?) Ha annak idején veszem, egy politikai vagy más napilap tárcazaróvátának számára átdolgoztam volna; valaminthogy inkább ilyen közlönybe való is, mint gyermeklapba. De azért nem mondom, hogy valamiképp nem keritek rá sort. Még egyszer: az elbeszélésed, leszámítva a styláris egyenetlenséget, kedves olvasmányomra szolgált. Biztatlak és üdvözöllek. Klára hugodnak mondd meg, hogy kérdezze meg a tanító urat; az tán megsughatja neki, amit tudni szeretne. Nekem azt ebben a lapban nem szabad megmondanom. — **Múth Aladár.** Így van magyarán s nem megfordítva: Aladár Múth. Rejtvényed közlését gátolja az akasztófa rajza, ami bizony nem illik a »Kis Lap«-ba. — **Buday Emma.** Az egyiket átadom a metszőnek. — **Lamás Sándor.** Csak az ügyes rajzot dicsérhetem. Maga a rejtvény nagyon is könnyű. — **Lesse-diczky Mariska.** Ha úgy van, mint mondd, küldjed be még egyszer. — **Becsky Ida.** Bátran írhat, ha nem járatos is a »Kis Lapot«. Ha jó, kiadom; valamint nem adom ki a gyöngye dolgozatot, bárha előfizetőtől jön is. — **Kardos Frida és Irma.** Az okoskodás nem helyes. Aki nek mi a neve, olyan is maradjon az mindenki-vel szemben. Valjon, ha kedves atyátok francziákkal állana összekötésben, így írná-e a

nevét: Cardoche? Kétlem. Valjon Gyulai Pál nevét a németek kedvéért Djulainak változtatná-e? Ugy-e hogy nem tenné! Az üzlet fontos dolog, de annak a hazafiságot alája rendelni nem szabad. Különben, ha jó atyátok nevét a német Kardosznak ejtené, sem volna nagy baj. Most, midőn annyi német nevű hazánkfia vált magyar nevet, melyet a külfölddel szemben is magyaros helyesírással használnak: hogy németesen már meg egy magyar nevű magyar az ő nevét, azért, hogy az s-t sz-nek találják ejteni. Azt hiszem, megértettetek. — **Reismann Nel like.** Nem rajtam mult. Csak néhány nap óta vagyok abban a helyzetben eleget tenni kívánságodnak. — **Sárosy László.** Három már megjelent a »Kis Lap«-ban, régen, nagyon régen. Sikeres vizsgádnak megörültem. — **Bogdánffy Géza.** Három megjelent. A »keleti bölcsek« megfejtését kifejejtetted. — **„A fogoly és pók.“** Ócska dolog, mely már a hajdani német »Pfen-nigmagazin«-ban is benne van. — **Löwinger Ludovika.** Hiszen a te kis mesédnél a nyul farka is hosszabb! Majd ha nagyobb leszel, bővebben le fogod azt nekem írni. — **Seidner Adél és Gizella.** Ok nélkül csak nem izenhetek? Ha valami kérdésetek van, álljatok elő velem én megadom reá a választ. De tartalmas kérdés legyen. — **Brünauer Jenőke.** Megtért egészséged első jelegyanánt örömmel fogadtam soraidat. — **Kriszháber Gyula.** Te vagy a Róza öcsse? Akkor hát a Róza a te nénéd? No ez nagyon derék; — **Kónyi József.** Nem tagadom, versikéidben sok az ügyesség. Üres óráidban ilyeket faragni néha fölér a gonbozással, vagy golyózással nyirkos időben. A rejtvény is jó, de maga a szó, melyre vonatkozik, szokatlan. Am azért meglehet, hogy mégis kiadom. — **Bogyay Kornél.** Kivánságodnak elég lesz téve. — **Wilczek Anna.** Levelkédek megörültem. — *Minden itt külön meg nem említett levélben foglalt föladványt vagy azért nem közölhetek, mert már megjelent, vagy érdektelen, vagy mert szerkezete hiányos.*

A „KIS LAP“ előfizetőihez!

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük ama t. előfizetőinket, kiknek előfizetésük e hóval lejár, sziveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Félévre 2 frt 80 kr.

Negyedévre 1 frt 40 kr.

Az előfizetési pénzek (melyek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használatát) a „Kis Lap“ kiadóhivatalához, Budapest, Ferencziek tere, 3 sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.

Felölös szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Budapest, 1881. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.